

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžp/31/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011201859
Dátum vydania rozhodnutia:	01.08.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011201859.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci žalobcu Tepláreň, a.s., Považská Bystrica, IČO 36300683, so sídlom v Považskej Bystrici, Robotnícka ulica, zastúpeného advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., IČO 36731544, so sídlom v Bratislave, Drotárska cesta 102, proti žalovanému Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Námestie Ľ. Štúra 1, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 54255/2011 zo dňa 20. septembra 2011, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 187/2011-174 zo dňa 23. mája 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky m e n í rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 187/2011-174 zo dňa 23. mája 2012 tak, že žalobu z a m i e t a .

Účastníci n e m a j ú p r á v o na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 2S 187/2011-174 zo dňa 23. mája 2012 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku zrušil rozhodnutie žalovaného č. 54255/2011 zo dňa 20. septembra 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie; žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 443,65 € na účet právneho zástupcu žalobcu PRK Partners, s.r.o. a vo výške 240,22 € na účet právneho zástupcu Bugala - Ďurček, s.r.o. do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný rozhodnutím č. 54255/2011 zo dňa 20. septembra 2011, ktorý má formu listu, žalobcu informoval, že žalobca je zaradený do poradovníka na bezodplatné pridelenie kvót z rezervy kvót pre nových účastníkov schémy obchodovania ako štvrtý v poradí, pričom aktuálna výška rezervy kvót predstavuje 815 094 EUAs. Vzhľadom na množstvo žiadaných kvót prvých troch nových účastníkov schémy obchodovania, ktoré významne prevyšuje aktuálne disponibilné množstvo v rezerve kvót, nie je možné žalobcovi bezodplatne prideliť požadované množstvo kvót z rezervy kvót pre nových účastníkov schémy obchodovania.

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že rozhodnutie žalovaného, vo forme listu, je spôsobilým predmetom

preskúmania v správnom súdnictve, pretože spĺňa všeobecné aj osobitné podmienky súdneho prieskumu: rozhodnutie vydal správny orgán (podmienka č. 1), rozhodnutie zakladá, mení alebo ruší práva a povinnosti účastníka konania (podmienka č. 2), žalobca sa cíti ukrátený na svojich právach (podmienka č. 3) žalobou napadnuté rozhodnutie je právoplatné (podmienka č. 4), rozhodnutie nie je vylúčené zo súdneho prieskumu podľa § 248 Občianskeho súdneho poriadku (podmienka č. 5), rozhodnutie sa týka garantovaných základných práv a slobôd.

Krajský súd ďalej uviedol, že Národný alokačný plán (ďalej len NAP), vydaný na základe zákona č. 572/2004 Z. z. o obchodovaní s emisnými kvótami a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. decembra 2012 (ďalej len zákon č. 572/2004 Z. z.), je podzákonnou normou, ktorá je podriadená normatívnym právnym aktom vyššej právnej sily. Nemá charakter rozhodnutia vydaného v správnom konaní a slúži iba ako podklad pre žalovaného týkajúci sa rozhodnutí na pridelenie kvót pre nových účastníkov z rezervy. Pri prijímaní NAP nemali subjekty ako žalobca postavenie účastníkov konania, nemali možnosť proti nemu podať opravný prostriedok, účastníkom schémy obchodovania sa NAP ani nedoručuje. V prípade ustanovenia § 8 zákona č. 572/2004 Z. z. ide o transpozíciu článku 11 ods. 3 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/87/ES z 13. októbra 2003 o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v spoločenstve, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 96/61/ES (ďalej len Smernica 2003/87/ES) do slovenského právneho poriadku, podľa ktorého pri rozhodovaní o pridelení členskej štáty prihliaďujú na potrebu poskytovať prístup ku kvótam novým účastníkom. Nemožno akceptovať žalovaným naznačovanú nedotknuteľnosť NAP. Podľa názoru krajského súdu žalovaný nerozlišuje medzi NAP, ktorý v určitom zmysle podlieha preskúmvavej právomoci Komisie, a rozhodnutím podľa čl. 11 Smernice 2003/87/ES, ktorým každý členský štát rozhodne o celkovom množstve kvót, ktoré prideli pre dané obdobie, a o pridelení týchto kvót prevádzkovateľom jednotlivých zariadení. Komisia neskúma množstvo kvót pridelených jednotlivým účastníkom, resp. konkrétne nadalokácie, ani výšku rezervy. Súhlas Komisie sa vzťahuje len na celkové objemy kvót emisií skleníkových plynov pre každý členský štát a na metódy rozdeľovania, ktoré členský štát zamýšľa použiť. Komisia NAP neskúma ako celok a ani ho neschvaľuje. Preto je z právneho hľadiska prevádzkovateľovi zariadenia pridelená kvóta určitého objemu emisií rozhodnutím členského štátu podľa čl. 11 Smernice 2003/87/ES, a nie rozhodnutím Komisie podľa čl. 9 ods. 3 citovanej Smernice. Na základe NAP bola vytvorená rezerva vo výške 604.526 kvót, čo predstavuje 0,37 % z celkovej výšky 162.712.220 pridelených kvót. Nie je jasné, na základe akých podkladov a akým spôsobom žalovaný postupoval pri tvorbe rezervy, čo je v rozpore s prílohou č. 3 k zákonu č. 572/2004 Z. z. Veľkosť rezervy kvót Slovenskej republiky bola v rámci regiónu takmer najnižšia. Žalovaný predložil súdu tabuľku emisných kvót, avšak ním predložené údaje nekorešpondujú s údajmi verejne prístupnými na internete. Ich hodnovernosť nemožno overiť, a preto ich krajský súd neprijal, považoval ich za skreslené, nepresné a motivované snahou žalovaného navodiť dojem, že výška ním vytvorenej rezervy je štandardná. Opak je však pravdou. Žalovaný pri zostavení NAP neprihliadol na potrebu pridelenia kvót novým účastníkom, a tým postupoval v rozpore s hmotnoprávnymi a procesnoprávnymi normami obsiahnutými v zákone, smernici a súvisiacich právnych predpisoch. NAP neprípustným spôsobom (bod 5 prílohy 3 zákona č. 572/2004 Z. z.) zvýhodňuje určité podniky, odvetvia a činnosti (nezamedzenie nadalokácií, nepridelenie kvót, nejasný mechanizmus prideľovania kvót, atď.). Postup žalovaného pri tvorbe rezervy a prideľovaní kvót z rezervy nie je v NAP, zákone ani inom dokumente upravený, a preto ho nemožno považovať v časti týkajúcej sa vytvorenia rezervy a postupu pri prideľovaní kvót z rezervy za spĺňajúci požadované kritérium transparentnosti. Niektorým účastníkom schémy obchodovania boli pridelené kvóty zadarmo, niektorým dokonca boli pridelené kvóty vo výške značne prevyšujúcej reálnu potrebu, čo im umožnilo prebytočné kvóty predat' a dosiahnuť významný zisk. Na druhej strane, niektorí noví účastníci (medzi ktorých patrí aj žalobca) nielenže nerealizovali zisk z predaja nadalokovaných kvót, ale boli nútení kvóty zakúpiť (§ 13 ods. 1 písm. b/ zákona č. 572/2004 Z. z.). Rozlišovanie medzi jednotlivými účastníkmi schémy obchodovania a vytvorenie dvoch skupín účastníkov schémy obchodovania bez objektívnych kritérií spôsobuje, že NAP je v rozpore s čl. 12 a čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko diskriminuje žalobcu a iné dotknuté osoby v ich ústavne zaručenom práve na podnikanie. čl. 12 ods. 1 prvú vetu Ústavy Slovenskej republiky nemožno interpretovať a uplatniť izolovane, t. j. minimálne bez spojenia s čl. 12 ods. 2 ústavy, ktoré je jeho všeobecným pozitívnoprávnym vyjadrením formulujúcim vo vzťahu ku všetkým orgánom verejnej moci

konkrétny právne relevantný zákaz diskriminácie (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 16/08 zo dňa 7. mája 2008).

Predpis oprávňujúci žalovaného postupovať tak, že na základe jednotlivých žiadostí podľa poradia prideli 100% požadovaných emisných kvót novým účastníkom bez zohľadnenia reálneho stavu, situácie a predpokladu v segmente producentov CO₂, nekorešponduje so zákonom č. 572/2004 Z. z. a jeho ústavne konformným výkladom. Žalovaný by takto mohol postupovať za predpokladu, že v zákone by to bolo výslovne uvedené, o čo však v predmetnej právnej veci nejde. Tým, že žalovaný nevytvoril dostatočnú rezervu emisných kvót, účastníkom schémy obchodovania prideliť nadalokácie a tým, že niektorým novým účastníkom prideliť kvóty v plnom rozsahu, v dôsledku čoho došlo k vyčerpaniu kvót z rezervy, a žalobcovi ako novému účastníkovi neprideliť žiadne kvóty bez iných objektívnych dôvodov, žalovaný porušil princíp právnej istoty ako základnú súčasť materiálneho právneho štátu. Postupom žalovaného, vydaním NAP a nezákonného rozhodnutia došlo k zvýhodneniu niektorých podnikateľov, a teda k narušeniu hospodárskej súťaže. Účastníci schémy obchodovania, ktorým boli pridelené kvóty zadarmo, nemusia vynakladať prostriedky na nákup kvót, čím u nich dôjde k značnej úľave na nákladoch pri podnikaní.

Podľa názoru krajského súdu nadalokácie pridelené na základe NAP patria pod definíciu štátnej pomoci podľa § 2 ods. 1 zákona o štátnej pomoci a čl. 107 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ. Zakazuje sa poskytovanie štátnej pomoci, ktorá narušuje alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitého tovaru alebo poskytovanie služieb, ak poskytnutie štátnej pomoci nepriaznivo ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi.

Krajský súd v odôvodnení podal výklad ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z. z. V § 9 ods. 3 prvá veta citovaného zákona sa uvádza, že novým účastníkom schémy obchodovania ministerstvo bezodplatne prideli kvóty z rezervy kvót do 60 dní odo dňa doručenia kópie povolenia podľa § 5 ods. 4; o pridelení kvót vydá ministerstvo účastníkom schémy obchodovania potvrdenie. Podľa krajského súdu takáto formulácia zákonného ustanovenia nedáva ministerstvu na výber, či emisné kvóty prideliť alebo nie. Pokiaľ o ne požiada nový účastník, ministerstvo je povinné mu kvóty prideliť. Nový žiadateľ má teda právny nárok na pridelenie kvót. V predmetnej právnej veci mal žalobca právny nárok na pridelenie kvót a žalovaný mu svojím rozhodnutím jeho právo odoprel. V § 9 ods. 3 druhá veta sa uvádza, že ministerstvo prideliť kvóty novým účastníkom schémy obchodovania v poradí podľa dátumu nadobudnutia právoplatnosti povolenia na vypúšťanie skleníkových plynov podľa § 5 až do vyčerpania rezervy kvót. V časti „do vyčerpania rezervy kvót“ znamená, že ministerstvo pred vyčerpaním rezervy kvót neodoprie novým účastníkom pridelenie. Zákonodarcu predpokladal, že žalovaný bude postupovať pri prideľovaní (prerozdeľovaní) emisných kvót tak, že novým účastníkom kvóty prideliť a na tento účel vytvorí dostatočnú rezervu kvót, že nebude rozlišovať medzi spoločnosťami a odvetviami, aby neoprávnene nezvýhodňoval určité podniky alebo činnosti a že novým účastníkom spravodlivo umožní začať sa podieľať na schéme obchodovania s emisiami. Nie je predpísané, že sa rezerva má vyčerpať naraz a odovzdať všetko prvému žiadateľovi, prípadne prvým trom. Ministerstvo má prihliadať na záujmy nových účastníkov.

Krajský súd ďalej v odôvodnení uviedol, že žalovaný sa odvoláva na jedinu vetu v oznámení Európskej Komisie, že „Komisia odporúča členskému štátu, aby prideliť kvóty žiadateľovi so zreteľom na vydané povolenia na vypúšťanie skleníkových plynov na báze systému »kto skôr príde, ten skôr berie«“. Pritom však akoby ignoroval ostatný text oznámenia, ktoré obsahuje aj ďalšie odporúčania spochybňujúce domnienku o správnosti postupu žalovaného. Napríklad „členský štát by mal zdôvodniť výšku rezervy s ohľadom na odhad očakávaného počtu nových účastníkov počas obchodovateľného obdobia“ alebo „novým účastníkom sa vydávajú kvóty podľa transparentných a objektívnych pravidiel a procedúr“. Aj samotný NAP uvádza, že pri určovaní množstva rezervy pre nové zdroje sa vychádzalo z predpokladov predložených investormi, ktorí pripravujú výstavbu nových zdrojov, resp. rekonštrukcie alebo rozšírenie existujúcich zariadení ktorých výsledkom je zvýšenie emisií oxidu uhličitého. Ak by táto veta zodpovedala skutočnosti, nemohlo by dôjsť k vyčerpaniu rezervy a žalobca by nebol nepridelením kvót ukrať na svojich právach.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a konanie zastaviť. Namietal, že oznámenie žalovaného o nepridelení kvót žalobcovi nepredstavuje rozhodnutie, ktoré by mohlo zakladať, meniť alebo rušiť práva a povinnosti žalobcovi alebo ktorým by mohli byť jeho práva, právom chránené záujmy a povinnosti priamo dotknuté, a preto ho nie je možné preskúmať v správnom súdnictve. Metóda pridelenia kvót novým účastníkom na princípe „kto prv príde, ten prv berie“ až do vyčerpania samotnej rezervy kvót predstavuje podľa Európskej komisie jednu z odporúčaných metód na pridelenie kvót novým účastníkom a je v súlade s právom EÚ. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutie Všeobecného súdu v prípade Valónsko proti Európskej komisii (T-237/09 z 1. februára 2012). Žalovaný zdôraznil, že rezerva nepredstavuje fixnú hodnotu počas obchodovateľného obdobia, ale ide o premenlivú hodnotu, ktorá sa môže zväčšiť v prípade vyradenia pôvodných účastníkov schémy obchodovania (pôvodne alokované rezervy sa zaradia do rezervy a sú k dispozícii novým účastníkom). Tento postup je štandardným postupom, ktorý používajú viaceré členské štáty.

Žalovaný v odvolaní ďalej namietal, že krajský súd odvodzuje nezákonnosť napadnutého oznámenia žalovaného od nezákonnosti NAP, ktorý bol schválený Komisiou. Krajský súd však nebol a nie je oprávnený rozhodnúť o zrušení NAP, toto oprávnenie má len Súdny dvor Európskej únie. Na základe toho krajský súd prekročil svoju právomoc vyjadrenú v § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie predstavuje NAP všeobecne záväzný predpis (C-503/07 P vo veci Saint-Gobain Glass Deutschland v. Komisia z 8. apríla 2008). Podľa citovanej judikatúry Súdneho dvora EÚ má NAP charakter všeobecne záväzného aktu tým, že sa uplatňuje na objektívne určené situácie a vyvoláva právne účinky voči kategóriám osôb chápaných všeobecným a abstraktným spôsobom. NAP nie je rozhodnutím o individuálnych právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, a teda nie je spôsobilý ukrátiť fyzické a právnické osoby na ich subjektívnych právach. Záver, že NAP nemôže byť predmetom súdneho prieskumu, potvrdil aj Krajský súd v Bratislave v uznesení č. k. 3S 218/08-141 zo dňa 9. marca 2010 a následne Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Sžp 3/2010 zo dňa 2. augusta 2010. Žalovaný tiež namietal, že o súlade NAP so zákonmi a Ústavou Slovenskej republiky je oprávnený rozhodovať len Ústavný súd Slovenskej republiky, a o súlade NAP s právom Európskej únie môže rozhodnúť len Súdny dvor Európskej únie podľa čl. 263 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Žalovaný zdôraznil, že Európska komisia zaslala 29. mája 2008 list Slovenskej republike, v ktorom sa uvádza: „vzhľadom na to, že s výnimkou uvedenej otázky (pozn.: otázky ohľadne dostatku informácií o tom, či množstvá pridelené dodatočným spaľovacím zariadeniam vychádzajú z odôvodnených a overených údajov o emisiách) boli implementované všetky požadované zmeny (pozn.: vrátane zmien požadovaných v Rozhodnutí zo dňa 29. novembra 2006), Komisia nevzniesie žiadne ďalšie námietky podľa smernice 87/2003/ES voči NAP Slovenskej republiky v znení zmien a doplnení v zmysle jeho oznámených revízií“.

Žalovaný v odvolaní krajskému súdu oponoval, pretože podľa jeho názoru nový účastník nemá právny nárok na pridelenie kvót bezplatne. Citované ustanovenie jasne stanovuje, že žalovaný prideliť kvóty novým účastníkom schémy obchodovania len do vyčerpania rezervy kvót, a to v poradí podľa dátumu nadobudnutia právoplatnosti povolenia na vypúšťanie skleníkových plynov. Zo zákona žalovaný nesmie prideliť kvóty novému účastníkovi v situácii, keď je rezerva kvót vyčerpaná alebo ak sú pred ním v poradí iní noví účastníci a k vyčerpaniu rezervy kvót dôjde po pridelení kvót týmto novým účastníkom. Krajský súd nesprávne vyložil ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z. z., a to bez súvisu medzi prvou a druhou vetou. Podľa názoru žalovaného argumentácia krajského súdu odvodzujúca existenciu práva žalobcu na pridelenie kvót z rezervy zo spojenia „ministerstvo ... pridelí kvóty z rezervy“, resp. z absencie slova „môže“ v tomto spojení, a z absencie formulácie „na pridelenie kvót z rezervy nie je právny nárok“ v ustanovení § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z. z., je nesprávna, účelová a zavádzajúca a ignoruje druhú vetu § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z. z., podľa ktorej ministerstvo prideliť kvóty novým účastníkom schémy obchodovania v poradí podľa dátumu nadobudnutia právoplatnosti povolenia na vypúšťanie skleníkových plynov podľa § 5 až do vyčerpania rezervy kvót. Z druhej vety je podľa žalovaného zrejmé, že aj keby bol nový účastník v poradí nových účastníkov na prvom mieste, po vyčerpaní rezervy kvót tento nový účastník nemá právo na pridelenie kvót z rezervy a žalovaný nemá

povinnosť (a ani zákonnú možnosť) prideliť mu kvóty z rezervy. Za účelom pomoci jednotlivým členským štátom vydala Európska Komisia Oznámenie a usmernení pomôcť členským štátom pri uplatňovaní kritérií uvedených v zozname prílohy III k Smernici 2003/87/ES. Citované Oznámenie k implementácii kritérií oprávňuje členské štáty vybrať si z minimálne troch spôsobov nastavenia podmienok pre zapojenie nových účastníkov do schémy obchodovania:

1. noví účastníci budú povinní zakúpiť si všetky potrebné emisné kvóty priamo na trhu,
2. členský štát odloží časť kvót a bude ich novým účastníkom ponúkať formou aukcie,
3. členský štát vytvorí rezervu kvót v NAP, pričom z rezervy budú kvóty bezodplatne pridelované novým účastníkom.

Žalovaný si zvolil posledný spôsob. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalovaný prideluje emisné kvóty v súlade s postupom uvedeným v Oznámení k implementácii kritérií na základe metódy „kto prv príde, ten skôr berie“ („first-come first-served basis“). Noví účastníci nie sú rozdelení do osobitných skupín podľa ekonomickej činnosti a v prípade, ak príde k vyčerpaniu rezervy, musia si noví účastníci zakúpiť emisné kvóty na trhu na splnenie svojej povinnosti vo vzťahu k spotrebovaným emisným kvótam za predchádzajúci rok. Pôvodná rezerva pre obdobie rokov 2008-2012 bola žalovaným určená na základe informovaného odhadu nových zdrojov, ktoré mali byť uvedené do prevádzky v priebehu rokov 2008-2012.

Žalovaný v odvolaní vytýkal krajskému aj ďalšie vady konania a rozsudku. Z rozsudku krajského súdu nie je jasný dôvod zrušenia napadnutého listu žalovaného, nie je jasné, aký má byť ďalší postup žalovaného, krajský súd sa v rozsudku vôbec nevyjadril k podstatným skutočnostiam a argumentom žalovaného a rozhodol na základe nepodložených právnych konštrukcií, ktoré nedostatočne odôvodnil. Preto je podľa žalovaného rozsudok krajského súdu arbitrárny, nepresvedčivý, nespravodlivý a nepreskúmateľný. Z rozsudku krajského súdu nie je jasný dôvod zrušenia napadnutého listu: podľa výroku krajský súd zrušil list žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku, avšak v odôvodnení sa uvádza, že krajský súd zrušil list žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku. Žalovaný tiež namietal, že krajský súd úplne opomenul vyjadrenie žalovaného z 24. apríla 2012, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Z rozsudku krajského súdu nie je jasné, aký má byť ďalší postup žalovaného. Rozsudok ako taký je nevykonateľný, žalovaný nie je oprávnený vykonať to, čo krajský súd v rozsudku naznačuje. Žalovaný nesmie po vyčerpaní rezervy kvót prideliť kvóty novým účastníkom ani meniť NAP, resp. nemôže zvýšiť celkový objem kvót v NAP pre obdobie rokov 2008-2012. Krajský súd nesprávne postupoval pri hodnotení dôkazov tým, že bral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, a neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané, či vyplynuli z prednesov účastníkov. Krajský súd napríklad dospel k záveru, že žalovaný „pri zostavení NAP nepochybne neprihliadol na potrebu pridelovania kvót novým účastníkom.“ K uvedenému dospel krajský súd aj napriek dôkazom a skutkovým okolnostiam, ktoré jasne preukazujú opak. Krajský súd ignoroval opis vývoja rezervy kvót prezentovaný žalovaným v jeho písomných vyjadreniach a dôkazy predložené žalovaným, vrátane rozhodnutí Európskej komisie, z ktorých je zrejmé, že v rámci NAP bola vytvorená oveľa vyššia rezerva, čo vo svojom poslednom vyjadrení potvrdil aj žalobca slovami „po prijatí Rozhodnutia Komisie však žalovaný vytvoril rezervu vo výške 2 251 125 (...)“. s poukazom na tieto dôvody žalovaný zastáva názor, že krajský súd dôkazy predložené žalovaným buď vôbec nezohľadnil alebo ich vyhodnotil nesprávne, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Rozsudok nie je možné pokladať za rozhodnutie o neoprávnenej štátnej pomoci, keďže neobsahuje základné požiadavky pre takéto rozhodnutie. Rozsudok krajského súdu nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie vyplývajúce z § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Žalovaný k odvolaniu priložil list Európskej komisie z 29. mája 2008 č. ENV/C2/IB/bm D(2008)8540 a z 18. mája 2001 č. DG CLIMA/SH/sp Ares(2011).

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu v rozsahu napadnutom v odvolaní (§ 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho

poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil, s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 1, ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa primárne zaoberal otázkou charakteru NAP a s ním súvisiacou otázkou možného prieskumu NAP v správnom súdnictve v zmysle § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Inak povedané, je potrebné ustáliť, či je NAP individuálnym správnym aktom alebo normatívnym aktom.

Individuálny správny akt (rozhodnutie) je finálnym produktom rozhodovacieho procesu správneho orgánu v oblasti aplikácie hmotného práva vo verejnej správe. Ide najmä o jednostranné správne konanie, keď správny orgán na návrh účastníka konania alebo z vlastného podnetu rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach účastníkov konania vydaním individuálneho správneho aktu. Individuálny správny akt rieši individuálnu situáciu, individuálny právny vzťah v oblasti verejnej správy. Individuálny správny akt môže mať konštitutívny charakter alebo deklaratórny charakter; je takým aktom správneho orgánu, ktorým sa autoritatívne zasahuje do právnej situácie konkrétne určených účastníkov konania v oblasti verejnej správy. Pre jednostranný rozhodovací proces je charakteristické, že ide o určitý právne upravený postup riešenia individuálnych vecí, v ktorom majú účastníci konania osobitné procesné postavenie. Povahu individuálneho správneho aktu (rozhodnutia) správneho orgánu nemajú normatívne akty, ani rozhodnutia v otázkach organizačných, plánovacích, rozpočtových a iných, ktoré patria do kompetencie orgánov štátnej správy [pozri aj Tóthová, K.: Štátna správa, samospráva, občan (vzájomné práva a povinnosti pri rozhodovaní). Vydavateľstvo Práca, Bratislava 1991].

Normatívny akt je charakteristický odlišným procesom prijímania ako individuálny správny akt (zväčša viacstupňovým, zverejnenie návrhu normatívneho aktu, možnosť všeobecného pripomienkovania, zohľadňovanie pripomienok, prerokovanie návrhu s pripomienkami, schválenie návrhu normatívneho aktu, platnosť a záväznosť normatívneho aktu) a formálnymi a materiálnymi znakmi. Medzi formálne znaky normatívneho aktu patrí pôvod právnej normy (od zákonom oprávneného subjektu) a publikácia. Medzi materiálne znaky normatívneho aktu patria:

- regulatívnosť - právna norma je vydaná preto, aby niečo v spoločnosti regulovala,
- právna záväznosť - adresátom normatívneho aktu vyplýva povinnosť ho dodržiavať,
- všeobecnosť - vo vzťahu k predmetu právnej úpravy (podstata normatívneho aktu je vymedzená všeobecne, nikdy nemôže riešiť konkrétny, jednotlivý prípad) ako aj vo vzťahu k subjektom normatívneho aktu (neurčitý počet adresátov normatívneho aktu; všeobecnosť nespočíva v počte subjektov, ale v spôsobe ich určenia, t. j. ako množina určitých subjektov definovaná určitými všeobecnými znakmi),
- vynútiteľnosť právnej normy.

NAP sa prijíma na každé obdobie podľa čl. 11 ods. 1 a ods. 2 Smernice 2003/87/ES: prvé trojročné obdobie od 1. januára 2005 do 31. decembra 2007, pre päťročné obdobie začínajúce 1. januára 2008 a pre každé nasledujúce päťročné obdobie, v ktorom každý členský štát rozhodne o celkovom množstve kvót, ktoré prideli pre dané obdobie. NAP je upravený v § 8 zákona č. 572/2004 Z. z. a v čl. 9 a nasl. Smernice 2003/87/ES. Z hľadiska procesu prijímania NAP je ministerstvo životného prostredia v spolupráci s ministerstvom hospodárstva povinné vypracovať NAP pre účastníkov schémy obchodovania prevádzkujúcich prevádzky podľa § 24 ods. 1 písm. a/ zákona č. 572/2004 Z. z. a pre dobrovoľných účastníkov schémy obchodovania. Návrh NAP je žalovaný povinný zverejniť na svojom webovom sídle najmenej na 30 dní tak, aby sa s ním mohli oboznámiť účastníci schémy obchodovania a verejnosť. Uvedené subjekty sú oprávnené podať k návrhu NAP písomné a odôvodnené pripomienky, ktoré budú následne verejne prerokované žalovaným. Verejne prerokovaný návrh NAP žalovaný zasiela Európskej komisii. NAP sa následne posudzuje vo výbore Európskej komisie zriadenom podľa čl. 8 rozhodnutia Rady 93/389/EHS z 24. júna 1993, ktorého výsledkom môže byť prijatie NAP alebo zamietnutie NAP, prípadne jeho aspektov. Európska komisia môže tento plán zamietnuť do troch mesiacov od oznámenia NAP členským štátom na základe nekompatibility s kritériami uvedenými v

prílohe II alebo s čl. 10. Čl. 9 ods. 3 Smernice 2003/87/ES výslovne nevyžaduje, aby Komisia prijala rozhodnutie o schválení NAP, ak by nemala dôvody zamietnuť NAP. Ak Komisia nereaguje na NAP do troch mesiacov od jeho oznámenia, potom sa tento plán považuje za schválený Komisiou a nie je možné ho meniť bez predchádzajúceho schválenia podľa čl. 9 ods. 3 Smernice 2003/87/ES (rozsudok Súdu prvého stupňa vo veci T-178/05, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska proti Komisii, odsek 55). Ak Komisia odmietne NAP alebo ktorýkoľvek z jeho aspektov do troch mesiacov od jeho oznámenia žalovaný navrhne zmeny a doplnenie NAP, prípadne sa môže obrátiť so žalobou na Súdny dvor Európskej únie o preskúmanie rozhodnutia Komisie podľa čl. 263 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len ZFEÚ). Rozhodnutie Komisie, a v prípade žaloby podanej na Súdny dvor Európskej únie, aj rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie sú pre členský štát záväzné. Opätovne budú zmeny a doplnenia NAP zverejnené na webovom sídle žalovaného na desať dní. Účastníci schémy obchodovania a verejnosť majú znova právo podať k zmenám a doplneniam návrhu NAP písomné pripomienky, ktoré budú následne vyhodnotené a prerokovaný návrh NAP bude opätovne zaslaný Komisii. Ak Komisia prijme NAP, NAP sa už nemôže meniť a po zverejnení na webovom sídle žalovaného sa stáva platným. Platný NAP je pre žalovaného a príslušných účastníkov schémy obchodovania záväzný. Pre záväznosť NAP sa preto vyžaduje prijatie NAP Komisiou a zverejnenie prijatého NAP na webovom sídle žalovaného.

V zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (napríklad uznesenie Súdneho dvora Európskej únie z 8. apríla 2008 vo veci C-503/07 P Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH a ďalší proti Komisii, odsek 71; rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. septembra 2007 vo veci T-28/07, Fels-Werke a i. proti Komisii, odsek 59) NAP nemá hybridnú povahu, teda nepredstavuje súčasne všeobecne záväzný akt a individuálne rozhodnutie, ale NAP má charakter všeobecne záväzného aktu tým, že sa uplatňuje na objektívne určené situácie a vyvoláva právne účinky voči kategóriám osôb chápaných všeobecným a abstraktným spôsobom. Navyše, Súdny dvor v odseku 76 vo veci C-503/07 P (citované vyššie) konštatoval, že ani z cieľov Smernice 2003/87/ES, vykladaných vo svetle jej piateho odôvodnenia, ani z piateho kritéria prílohy III, ani zo žiadnych ďalších ustanovení uvedenej smernice nevyplýva pre prevádzkovateľov zariadení nejaká záruka, že pre nich bude použitá určitá alokačná metóda alebo že dokonca dostanú určité množstvo emisných kvót skleníkových plynov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného č. 54255/2011, zistil, že Európska komisia rozhodnutím z 20. júna 2008 prijala NAP Slovenskej republiky na roky 2008-2012. Následne žalovaný zverejnil NAP na svojom webovom sídle, na základe čoho NAP nadobudol záväznosť. Na základe uvedených skutočností, citovanej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie a citovaných právnych predpisov Najvyšší súd Slovenskej republiky, zhodne so Súdny dvorom Európskej únie, uzavrel, že NAP má charakter všeobecne záväzného predpisu; nejde o hybridný akt ani o individuálny správny akt. NAP síce nie je publikovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, avšak proces jeho prijímania, schvaľovania a jeho záväznosť sú upravené vo všeobecne záväzných právnych predpisoch - zákone č. 572/2004 Z. z. a Smernici 2003/87/ES - ktoré sú publikované v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a v Úradnom vestníku Európskej únie. Preto nemožno mať pochybnosti o jeho všeobecnej záväznosti.

Od tohto čiastkového záveru sa následne odvíja otázka možného prieskumu NAP v správnom súdnictve ako podkladového rozhodnutia v zmysle § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

V zmysle ustanovenia § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu posúdi súd i zákonnosť prv urobeného správneho rozhodnutia, o ktoré sa preskúmané rozhodnutie opiera, ak bolo preň prv urobené rozhodnutie záväzné a ak nie je na jeho preskúmanie určený osobitný postup. Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že prv urobeným rozhodnutím sa rozumie individuálny správny akt správneho orgánu, ktorého zákonnosť je správnym súdom vo vzťahu k žalobou napadnutému rozhodnutiu posúdená ako predbežná otázka. Ďalším argumentom nasvedčujúcim tomu, že prv urobené správne rozhodnutie musí byť individuálnym správnym aktom, je zadefinovanie spôsobilého predmetu súdneho prieskumu v § 7 ods. 2 a v § 244 ods. 1 až ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku - musí ísť o rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktoré bolo

vydané v správnom konaní, alebo rozhodnutie správneho orgánu, ktoré zakladá, mení alebo ruší oprávnenia a povinnosti fyzických a právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté. Pojomom „rozhodnutie“ je potrebné chápať individuálny správny akt vydaný v individuálnom prípade, individuálnej právnej veci a týka sa konkrétne určeného subjektu (fyzickej osoby alebo právnickej osoby). Spôsobilým predmetom súdneho prieskumu, prípadne prv urobeným správnym rozhodnutím, v žiadnom prípade nemožno chápať normatívny akt, či už zákon alebo podzákonné normy. NAP je všeobecne záväzným predpisom, ktorý nemôže byť súdom v správnom súdnictve preskúmaný, a to ani ako prv urobené správne rozhodnutie podľa § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Súd v správnom súdnictve nemôže vysloviť súlad alebo nesúlad NAP so zákonom alebo so Smernicou 2003/87/ES, prípadne autoritatívne konštatovať zvyhodňovanie určitých podnikov, odvetví a činností v Komisiou posúdenom a záväznom NAP, keďže kompetentným súdom na vyslovenie tohto záveru je Ústavný súd Slovenskej republiky a Súdny dvor Európskej únie. Krajský súd v Bratislave preto prekročil svoju právomoc, keď preskúmal NAP ako prv urobené správne rozhodnutie podľa § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a vyslovil jeho nesúlad so zákonom č. 572/2004 Z. z. a so Smernicou 2003/87/ES (a contrario § 7 ods. 2, § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa ďalej zaoberal výkladom ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z.z., či je odôvodnený záver krajského súdu, že noví účastníci schémy obchodovania majú právny nárok na bezodplatné pridelenie kvót z rezervy kvót. Najprv je potrebné uviesť, že kvóty možno prideliť len na základe NAP podľa § 8 ods. 8 alebo plánu pre dobrovoľných účastníkov schémy obchodovania (§ 9 ods. 2 zákona č. 572/2004 Z. z.). Podľa ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z.z. „novým účastníkom schémy obchodovania ministerstvo bezodplatne pridelí kvóty z rezervy kvót do 60 dní odo dňa doručenia kópie povolenia podľa § 5 ods. 4; o pridelení kvót vydá ministerstvo účastníkom schémy obchodovania potvrdenie. Ministerstvo prideluje kvóty novým účastníkom schémy obchodovania v poradí podľa dátumu nadobudnutia právoplatnosti povolenia na vypúšťanie skleníkových plynov podľa § 5 až do vyčerpania rezervy kvót“. Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že nový účastník schémy obchodovania má právny nárok na bezodplatné pridelenie kvót v každej situácii, teda aj po vyčerpaní rezervy kvót. S týmto názorom krajského súdu sa nemožno stotožniť. V prvom rade Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že krajský súd nevykonal teleologický výklad citovaného ustanovenia, výklad, ktorý použil, nie je ani gramatickým ani logickým výkladom ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z. z. Citované ustanovenie vykladal bez vzájomného kontextu medzi prvou a druhou vetou, nezohľadnil zákonný limit „až do vyčerpania rezervy kvót“, čo je v rozpore s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Právna teória aj súdna prax apeluje na výklad právnej normy (okrem iných), ktorým sa jednotlivé ustanovenia vykladajú vo vzájomnej súvislosti a nie izolovane, či už vo vzťahu: ustanovenie - ostatný text zákona, alebo vo vzťahu medzi jednotlivými vetami (právnymi normami) vykladaného ustanovenia; rovnako apeluje na teleologický výklad právnej normy (výklad e ratione legis), ktorý spočíva v hľadaní a nachádzaní zmyslu a účelu právnej normy a v ich duchu sa vykladajú ostatné ustanovenia konkrétneho zákona. V NAP je vytvorená rezerva kvót pre nových účastníkov schémy obchodovania, ktorá má určitý objem. Po vyčerpaní rezervy kvót určenej pre nových účastníkov schémy obchodovania, ktorým sú kvóty pridelene bezodplatne, už nie je možné bezodplatne kvóty previesť, pretože nie je z čoho, rezerva už je spotrebovaná, ako taká už neexistuje. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Súdneho dvora vo veci C-503/047 P, odsek 76 (citované vyššie), podľa ktorého ani z cieľov Smernice 2003/87/ES, vykladaných vo svetle jej piateho odôvodnenia, ani z piateho kritéria prílohy III, ani zo žiadnych ďalších ustanovení uvedenej smernice nevyplýva pre prevádzkovateľov zariadení nejaká záruka, že pre nich bude použitá určitá alokačná metóda alebo že dokonca dostanú určité množstvo emisných kvót skleníkových plynov. Rovnako to nevyplýva ani zo zákona č. 572/2004 Z.z. Žalovaný preto v zmysle ústavného imperatívu vyjadreného v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (podľa ktorého „štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“) nemôže bezodplatne prideliť kvóty novým účastníkom schémy obchodovania po vyčerpaní kvót, pretože mu to zákon č. 572/2004 v ustanovení § 9 ods. 3 druhá veta nedovoľuje. Tento stav je jednoznačný, nespochybniteľný a neumožňuje žiaden iný spôsob výkladu právnej normy. Postup krajského súdu pri výklade ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z. z. je v rozpore s čl. 2 ods. 2, čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, svojvoľný,

nezodpovedá účelu Smernice 2003/87/ES ani zákona č. 572/2004 Z. z.:

Účelom Smernice 2003/87/ES je znižovanie emisií skleníkových plynov vo všeobecnosti a systém obchodovania s kvótami zriadený smernicou osobitne, majú prvoradú dôležitosť v rámci boja proti globálnemu otepľovaniu, čo je fenomén, ktorý predstavuje jednu z najväčších spoločenských, hospodárskych a environmentálnych hrozieb, ktorým v súčasnosti čelí svet (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. septembra 2009 vo veci T-263/07 Estónska republika proti Komisii, odsek 49). Pokiaľ ide o prebratie alebo vykonanie smernice v oblasti životného prostredia, je potrebné pripomenúť znenie článku 249 ods. 3 ZES (od prijatia Lisabonskej zmluvy ide o čl. 288 ZFEÚ), podľa ktorého „smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom“. Z toho vyplýva, že ak predmetná smernica nestanovuje formu a metódy na dosiahnutie konkrétneho výsledku, členský štát má v zásade úplnú voľnosť pri výbere foriem a metód na dosiahnutie uvedeného výsledku. Z toho takisto vyplýva, že v prípade neexistencie pravidla Spoločenstva, ktoré by jasným a presným spôsobom upravovalo formu a metódy, ktoré musí členský štát použiť, prináleží Komisii, aby v rámci výkonu svojej kontrolnej právomoci najmä na základe článkov 211 ZES a 226 ZES z právneho hľadiska dostatočne preukázala, že nástroje, ktoré členský štát v tejto súvislosti použil, sú v rozpore s právom Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. novembra 2007, Nemecko/Komisia, T-374/04, Zb. s. II-4431, bod 78 a tam citovanú judikaturu). Pokiaľ ide konkrétnejšie o vykonanie smernice, z článku 9 ods. 1 a 3, ako aj z článku 11 ods. 2 smernice jednoznačne vyplýva, že členský štát je jediný oprávnený jednak vypracovať NAP, ktorým chce dosiahnuť ciele stanovené smernicou, pokiaľ ide o emisie skleníkových plynov, a ktorý oznámi Komisii, a jednak prijať konečné rozhodnutia stanovujúce celkové množstvo kvót, ktoré prideli na každé päťročné obdobie a rozdelenie tohto množstva medzi hospodárske subjekty. Pri výkone týchto právomocí teda členský štát disponuje určitou mierou voľnosti pri výbere opatrení, ktoré považuje za najvhodnejšie na dosiahnutie výsledku stanoveného uvedenou smernicou v osobitnom kontexte vnútroštátneho trhu s energiou (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. novembra 2007, Nemecko/Komisia, už citovaný, bod 80; rozsudok Súdu prvého stupňa T-263/07, odseky 51, 53).

V dôvodovej správe k zákonu č. 572/2004 Z. z. (parlamentná tlač č. 758) sa konštatuje, že Slovenská republika ako aj Európska únia sú stranami Rámcového dohovoru OSN o zmene klímy z roku 1992. Pre Slovensko z dohovoru a protokolu vyplýva rovnaký záväzok ako pre ostatné krajiny Európskej únie: neprekročiť v období rokov 2008 - 2012 priemernú úroveň emisií skleníkových plynov z roku 1990 zníženú o 8 %. Po dlhšom zvažovaní a prípravách bola ako najefektívnejší spôsob dosiahnutia medzinárodného záväzku prijatá smernica Európskej únie z 13. októbra 2003 č. 2003/87/ES, ktorou sa ustanovuje systém obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v Spoločenstve a ktorou sa mení a dopĺňa smernica rady 96/61/ES. Ekonomický nástroj, akým je obchodovanie s emisiami, vytvára sústavný tlak na prevádzkovateľov, aby hľadali lacnejšie možnosti zníženia emisií a optimálne alokovali prostriedky. Návrh zákona preberá spomínanú smernicu, reguluje emisie skleníkových plynov, ktoré doteraz nepodliehali žiadnemu právnomu predpisu prostredníctvom schémy obchodovania a zároveň modifikuje jestvujúci systém emisných kvót znečisťujúcich látok.

Z uvedeného vyplýva, že nemožno konštatovať, že noví účastníci majú právny nárok na bezodplatné pridelenie kvót, pretože bezodplatné pridelenie kvót je limitované objemom vytvorenej rezervy. Z oznámenia Európskej komisie o usmernení pomôcť členským štátom pri uplatňovaní kritérií uvedených v zozname prílohy III k Smernici 2003/87/ES, že členské štáty majú pri vytváraní rezervy kvót pre nových účastníkov schémy obchodovania povolenú mieru voľnej úvahy (vytvorenie rezervy kvót, z ktorej sa budú kvóty pridelať novým účastníkom bezodplatne, prípadne formou aukcie, alebo si noví účastníci budú musieť zakúpiť všetky kvóty priamo na trhu), ktorej účelnosť Európska komisia nepreskúmava; nepreskúmava ju ani Súdny dvor Európskej únie, ani vnútroštátny súd. Krajský súd preto nebol oprávnený skúmať objem rezervy kvót a porovnávať jej výšku s ostatnými krajinami, medzi ktorými sa napokon nachádzajú aj krajiny, ktoré mali v období rokov 2008-2012 vytvorenú nulovú rezervu kvót (Malta) alebo takmer nulovú rezervu kvót (Luxembursko 0,0030% z celkového objemu kvót) a noví účastníci boli povinní si všetky kvóty zakúpiť priamo na trhu, čo je tiež v súlade so stanoviskom Komisie. Navyše, krajský súd nešpecifikoval, s ktorými údajmi zverejnenými na internete porovnával tabuľku emisných kvót, neuviedol žiadnu internetovú stránku, na ktorej sa tieto údaje mali

nachádzať, na základe čoho je tvrdenie krajského súdu neverifikovateľné a vágne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje aj na zmätočnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ktorá vyplýva z rozporu medzi jeho výrokom a odôvodnením. Vo výroku rozsudku sa uvádza, že Krajský súd v Bratislave zrušil rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci), no v odôvodnení rozsudku sa na strane 16 uvádza ako dôvod zrušenia § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci) a na strane 27 opäť § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku. Uvedené nezrovnalosti krajský súd žiadnym spôsobom neodstránil.

Na druhej strane Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasí s názorom žalovaného, že jeho list nemôže byť predmetom preskúmavania súdom. Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že aj list správneho orgánu môže byť predmetom preskúmavania súdom, ak sa ním zasahuje do práv, právom chránených záujmov a povinností účastníkov správneho konania, prípadne sa ním zakladajú, menia alebo rušia práva a povinnosti účastníkov správneho konania, bez ohľadu na to, či sa na konanie vzťahuje alebo nevzťahuje Správny poriadok. List žalovaného bol spôsobilý zasiahnuť do práv žalobcu na bezodplatné pridelenie emisných kvót ako nového účastníka schémy obchodovania, a preto je preskúmateľný súdom v správnom súdnictve. Krajský súd túto skutočnosť vyhodnotil správne a pripustenie preskúmania listu žalovaného predstavuje nezamedzenie prístupu k súdu; nemala však vplyv na zákonnosť rozhodnutia krajského súdu vzhľadom na pochybenia krajského súdu, na ktoré bolo poukázanie vyššie.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že Krajský súd v Bratislave vec nesprávne právne posúdil, nad rámec svojej právomoci preskúmaval NAP podľa § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, vykladal ustanovenie § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z. z. ústavne nekonformne a v rozpore s účelom zákona č. 572/2004 a Smernicou 2003/87/ES, nezohľadnil judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, prípadne Súdu prvého stupňa (napríklad T-263/07, T-374/04, C-503/047 P, T-178/05, T-28/07). Postup a rozhodnutie žalovaného boli v súlade s § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z. z. aj so Smernicou 2003/87/ES, preto nie je dôvod na jeho zrušenie podľa § 250j ods. 2, ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval podľa § 250ja ods. 3 posledná veta v spojení s § 220 Občianskeho súdneho poriadku, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 187/2011-174 zo dňa 23. mája 2012 zmenil a žalobu žalobcu zamietol.

O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 246c ods. 1 prvá veta v spojení s § 224 ods. 2, § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a účastníkom náhradu trov prvostupňového ani druhostupňového súdneho preskúmacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nemal v konaní úspech a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.